EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 70 | Actualitzat el 07/01/2014 a les 11:43

Som uns mentiders

Som uns mentiders. I en aquesta època de l'any, encara ho som més. Quan sonen les dotze campanades i brindem per l'any que comença, tot són bons propòsits i bones intencions. Deixaré de fumar, tornaré a anar al gimnàs, no em passaré tantes hores a la feina, gaudiré més de les estones en família... Aquests són els grans clàssics, però n'hi ha molts més, cadascú se sap els seus.

Quan l'any arriba al final, ens prenem el brindis molt seriosament perquè és el gran moment de començar de cap i de nou. Fem balanç dels dotze mesos que hem deixat enrere i agafem aire per començar amb empenta els següents que vindran. Volem reconduir (o redecorar?) la nostra vida i ens convencem que ho aconseguirem. Ens mentim, quan diem que canviarem? Ens enganyem, quan ens proposem alliberar-nos d'aquelles motxilles, sovint massa feixugues, que ens converteixen el camí en una cursa d'obstacles? Potser no s'haurien de considerar mentides, si tenim en compte que les creem i les recreem, una vegada i una altra, amb el ferm propòsit (ni que sigui de forma anual) d'arribar a acomplir-les.

Amb el tema infantil, les mentides sí que són el que són, amb totes les de la llei, però no ens en sentim gens culpables, de dir-les, més aviat al contrari. I mira que els sopars de duro que els expliquem a les pobres criatures són d'allò més inversemblants... Com pot ser que un tronc, suposadament de bosc, tingui cara i ulls i "cagui" regals a cop (mai més ben dit) de bastonades? I tan religiós és, el tió, que si no es resa (o si no es canten nadales, en les cases una mica més laiques) no dóna res? En el cas de Ses Majestats els Reis de l'Orient és una mica més fàcil, perquè qualsevol resposta es pot justificar amb allò que són màgics i ja està, però a veure com s'explica que un tros de fusta, que curiosament apareix just abans de Nadal, mengi pellofes de taronja i cacauets i, a canvi, ompli la llar de joguines, perfums o calçotets.

Ens encanta mentir als petits de la casa i ens omple de joia, com diríem en aquestes èpoques nadalenques, fer-ho fins tan enllà com la seva innocència ho permeti. L'exotisme de l'Orient, la senyalització basada en l'estrella polar, la tria del rei favorit, l'amenaça recurrent del carbó, la llarguíssima carta lliurada al patge reial (o a alguna bústia convencional, en casos d'emergència) engreixen la il·lusió dels dies d'espera. I és igual que hi hagi mil i un reis passejant pels carrers al mateix temps, la cara de fascinació dels més xics quan veuen passar Ses Majestats, sobretot la d'aquells que encara no tenen la necessitat d'aconseguir un nou rècord en recol·lecció de caramels, justifica la mentida que només té una gran veritat: els reis ho veuen tot!

Els grans ens autoenganyem per donar-nos força. Als petits els enganyem per allargar-los la màgia i la il·lusió. Sigui com sigui, som uns mentiders.